

Гырджикътъ ся наведе, и щерната екиа отъ тѣзи му думы :

— Шестъ, шестъ.

— Тридесетъ и шестъ ! изечъ щерната.

И тутакъ си една сълба ся въсправи, и Гырджикътъ, като спуснѣ по-напрѣдъ тежкыйтъ си отварникъ вѣтрѣ въ щернатѣ, слѣзе послѣ и самъ той.

Дестина отвратителны образы го оградихъ.

— Гырджикътъ ! извикахъ.

— Самъ си той, отговори онъ.

— Тежкъ ли е отварникътъ ? рече единъ отъ онѣзи отвратителны челоуѣцы.

— Тежкъ и не малко.

— Кога помете ?

— Снощи.

— Ами тихо ли е ?

— Туй щѣхъ да ви кажъ. Струва ми ся, че *хрѣткы-тъ* гонятъ заека.

— Все едно ; нѣма страхъ. Щерната ся напълня съ водѣ завчасъ.

— Както и да е, добръ е да си имамы умѣтъ въ главѣтъ.

— Паскаль знае ли нѣщо ?

— Не.

— Да ся завтече единъ да му даде извѣстіе.

— Какъ отива царщината ? Сѣче ли пары ? рече Гырджикътъ.

— Имамъ едно странно пекло.

— Отъ кой видъ ?

— Сто хыледы двадесетацы *сребърны*.

— Азъ донесохъ доста вещество ; ама не като вашето ; имамъ тамъ въ отварникътъ злато, ама какво злато ! Портретътъ на французскыйтъ царь, на австрійскыйтъ и ита-ленскыйтъ, все златы !

Ц. ПОТАЙНОСТИ

3